

ЗАВТРА — ВИБОРИ ДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ СОЮЗУ РСР. ВОЇ НА ВИБОРИ!

ЗА СОНЦЕ
ТВОЄ,

Батьківщино!

ВІТЧИЗНІ— НАШ УДАРНИЙ ТРУД!

В ці дні в обком ЛКСМУ надходять рапорти про дострокове виконання взятих на честь 50-річчя присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна та виборів до Верховної Ради СРСР соціалістичних зобов'язань.

П'ЯТИРІЧКУ ЗАВЕРШИЛИ!

Наша комсомольсько-молодіжна бригада дала слово виконати виробничий план п'яти років до 50-річчя присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна.

Нахненні Зверненням Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу до всіх виборців, громадян Союзу Радянських Соціалістичних Республік, ми переглянули свої соціалістичні зобов'язання і вирішили п'ятирічку завершити до Дня виборів до Верховної Ради СРСР.

З радістю повідомляємо: 11 червня рапортували про виконання п'ятирічки. Слово своє дотримали майже на тиждень раніше нового зобов'язання.

Бригадир комсомольсько-молодіжної бригади верстатників головного заводу виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія» В. МАКСИМОВ.

М. Світловодськ.

НА ПЕРЕДВИБОРНІЙ ВАХТІ

Високе трудове напруження панує зараз в комсомольсько-молодіжній бригаді Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів, яку очолює Віктор Чалий.

До дня виборів колектив бригади взяв слово дати понад план на 12,3 тисячі карбованців продукції і знизити затрати робочого часу порівняно з минулим роком на 0,2 процента.

Зобов'язання своє молоді виробничники не тільки виконали, а й перевиконали. Виготовлено продукції понад план на тринадцять з половиною тисяч карбованців. Зараз верстатники працюють в рахунок безрезня 1975 року.

На фото: (зліва направо) — члени бригади Віктор ГРАЧКІН, Віктор ЧАЛИЙ, Ніна ПАВЛОВСЬКА, Микола БІДЕНКО, Людмила СТЕПАНЮК, Валерій СТЕПАНОВ вітають усіх виборців із завтрашнім світом.

Фото В. КОВПАКА.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ
орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ,

Рік видання XV,
№ 73 (1865).

15 ЧЕРВНЯ

1974 р.

Ціна 2 коп.

НАРОД І ПАРТІЯ—ЄДИНІ

ЗУСТРІЧ ВИБОРЦІВ З О. М. КОСИГІНИМ

МОСКВА. (ТАРС). 12 червня у Великому театрі Союзу РСР відбулася зустріч представників трудящих Московського міського виборчого округу з кандидатом у депутати Ради Національностей Верховної Ради СРСР членом Політбюро ЦК КПРС, Голо-

вою Ради Міністрів СРСР О. М. Косигінім. Присутні одноостайно обрали почесну президію у складі Політбюро ЦК КПРС на чолі з Генеральним секретарем Центрального Комітету партії товаришем Л. І. Брежнєвим.

Слюсар Московського верстатобудівного заводу імені Орджонікідзе, ударник комуністичної праці С. Н. Єфімушкін — довірена особа кандидата в депутати — розповів про життєвий шлях, державну, партійну і громадську діяльність О. М. Косигіна. Він закликав усіх виборців у день виборів, 16 червня, віддати голоси за кандидатів ленінського

блоку комуністів і безпартійних.

Виборці, які виступили на зустрічі, заявили, що день виборів стане новим яскравим свідченням того, що радянський народ одноостайно і палко підтримує внутрішню і зовнішню політику Комуністичної партії, Радянської держави.

Тепло зустрінутий присутніми з промовою виступив О. М. Косигін.

МОСКВА. (ТАРС). 14 червня в Кремлівському Палаці з'їздів відбулися передвибірні збори виборців Бауманського виборчого округу Москви по виборах до Ради Союзу, присвячені зустрічі з кандидатом у депутати Верховної Ради СРСР Генеральним секретарем Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу Л. І. Брежнєвим.

Учасники зборів бурхливими оплесками зустріли керівників Комуністичної партії і Радянського уряду.

Робітник заводу автотракторної електроапаратури (АТЕ-2), ударник комуністичної праці А. М. Афанасьєв — довірена особа кандидата в депутати — розповів присутнім про партійну, державну і громад-

ЗУСТРІЧ ВИБОРЦІВ З Л. І. БРЕЖНЄВИМ

ську діяльність Леопіда Іллча Брежнєва. Він закликав усіх виборців округу на наступних виборах 16 червня віддати голоси за Л. І. Брежнєва — гідного кандидата в депутати Верховної Ради СРСР. Голосуючи за нашого кандидата товариша Л. І. Брежнєва, за кандидатів блоку комуністів і безпартійних, заявив промовець, ми будемо голосувати за ленінську політику нашої рідної Комуністичної партії, за отілення в життя рішень XXIV з'їзду КПРС.

Промовці, які виступили на зборах, підкресливали, що наступні вибори до Верховної Ради СРСР будуть новим свідченням безмежної відданості радянського народу Комуністичній партії, її ленінському Центральному Комітетові.

З промовою виступив товариш Л. І. Брежнєв, якого присутні зустріли палкими, тривалими оплесками.

Зустріч виборців з товаришем Л. І. Брежнєвим виплилася в яскраву демонстрацію непохитності єдності партії і народу, одноостайної підтримки трудящими столиці внутрішньої і зовнішньої політики нашої партії, прагнення москвичів втілити в життя плани дев'ятого п'ятиріччя, рішення XXIV з'їзду КПРС.

ЗУСТРІЧ ВИБОРЦІВ З М. В. ПІДГОРНИМ

МОСКВА. (ТАРС). Представники трудящих Ленінградського виборчого округу Москви 13 червня зібралися у Великому театрі Союзу РСР на зустріч з кандидатом у депутати Ради Союзу Верховної Ради СРСР членом Політбюро ЦК КПРС, Головою Президії Верховної Ради СРСР М. В. Підгорним.

Присутні з великим піднесенням обрали почесну президію в складі Політбюро ленінського Центрально-

го Комітету КПРС на чолі з Генеральним секретарем ЦК КПРС товаришем Л. І. Брежнєвим.

Ткаля тонкосуконної фабрики імені Петра Алексєєва В. Г. Лебедєва — довірена особа кандидата у депутати — розповіла про життєвий і трудовий шлях М. В. Підгорного, його діяльність на посту Голови Президії Верховної Ради СРСР. Вона заклкала виборців у день виборів одноостайно віддати голоси за

кандидатів непохитного блоку комуністів і безпартійних.

Промовці, які виступили на зустрічі, відзначили, що передвибірні звернення ЦК КПРС знайшло палкий відгук у серцях радянських людей. У цьому надзвичайно важливому політичному документі, підкреслили промовці, гідно оцінюються результати праці партії і народу за час після посередніх виборів-переконаливо розкриті історичні досягнення у здійсненні рішень XXIV з'їзду КПРС.

Тепло зустріли присутні в залі М. В. Підгорного, який виступив з промовою.

ОДИН, ЗВИЧАЙНИЙ ДЕНЬ

ЗНАЙТИ її, справді, було проблемою.

— Марія Лалченко? На парниках вона зараз, — сказали в конторі.

— Була тут. А тепер пішла на поле, — повідомили жінки, що поралась біля парників.

У полі теж її не знайшла.

— В саду її шукайте, — мовила одна із городниць.

І в цей час на горизонті замаячила біленька хустишка. А потім почала вимальовуватись і постать. Забачивши її, котрась із жінок радісно мовила:

— Ой і Мама йде...

Розміреною важкою ходою з нахленою головою вона, здавалося, не просто йшла, а міряла кроки.

— Хтось гидрант відкрив, і вода розмила цілий рівак в саду. То я перекрила його, — не то виправдовуючись, не то пояснюючи, сказала Мама, підійшовши до жінок. Хотіла ще щось додати, але почувся рокіт трактора, і вона побігла туди.

— Володю, ти ж, дивись, захоплюй край, бо тут найбільше гусей, — намагаючись пересилити гудіння мотора, кричала вона трактористові.

Той, не зупиняючи машину, схвально кивнув головою, і його «Беларусь» у причепі з черватим

баком, наповненим отрутохімікатами, пірнув у густину саду.

Робота в садово-городній бригаді йшла повним ходом. В саду велось обирискування. А на городі — підсаджувалась розсада на місце вимерзлих рослин.

В ТОЙ ДЕНЬ всі відчули в полі годину щось незалежне. То подме пропізливим холодом, то, рангом, приїче так, що хоч загорай. Вогненчервоний захід сонця підтвердив передчуття — чекайте приморозку.

Додому з поля не пішов ніхто. До ранку налили купки ґною, слідували, щоб ковдра диму заховала під себе всю плантацію. А ранком побачили, що не аберегли всерівно частину розсади. Попечена, як вогнем, вона зразу перетворилась в одні лиш стовбурці. В кого, в кого, а в бригадира настрій геть зіссувався. Ковтаючи сльози, йшла вона і твердила: «Все. Досить. Піду і скажу голові: «Переведьте на іншу роботу...» Але то — хвилине розчарування. В минулому році таке ж саме було. А врожай який зібрани! По

363 центнери з гектара тільки помідори дали, зобов'язання своє набагато перевиконали... Та хіба лише це тримає мене тут? Завтра — день депутата. Мені виступати. Розповідати про роботу нашої бригади, про потреби колгоспників, їх побажання. Обов'язково скажу про наші дороги. Досить вже!.. Можливо, хто й образиться, але ж більшість спасибі скаже».

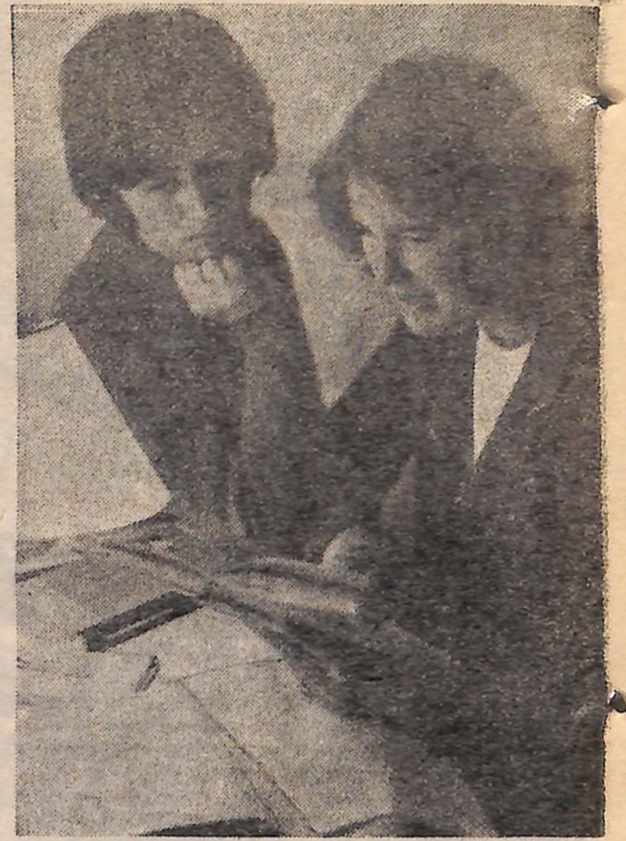
А на тому тижні — засідання райвиконкому. Йї, як члену його, треба доповісти про результати перевірки скарги. Цей теж буде образитись. То й нехай. А яку ж йому допомогу можна надати, якщо він ніде не працює, постійно н'є...

Та хіба це все, що тримає мене тут? Що ж люди скажуть?.. Злякалась труднощів? Йї довір'я виявили ще й трьох років не працювала, а вже бригадиром призначили, депутатом районної Ради обрали, членом виконкому, будинок колгосп збудував...

Ні, Маріє, пікуди ти не підеш звідси. Приросла вже до землі, як ота розсада. А приморозки... Вони — тимчасові. І не страшні, якщо поруч тебе чудові люди...

Г. ГОНЧАРЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

Колгосп «Росія»
Новоукраїнського району.

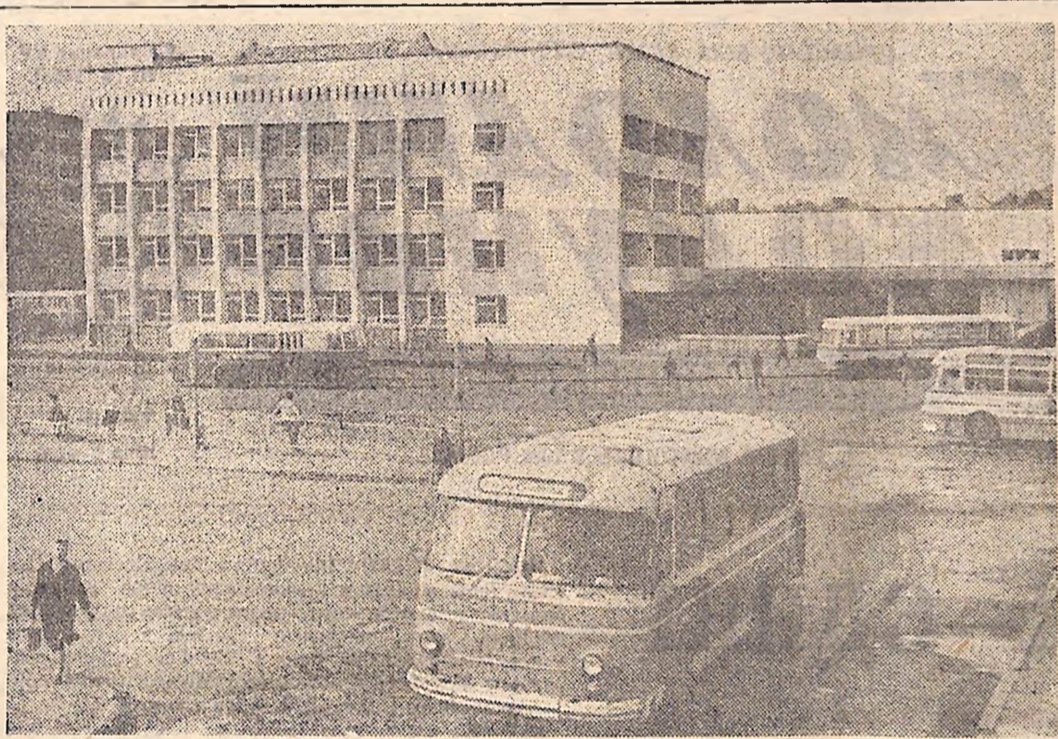

НА ФОТО: МАРІЯ ЛАЛЧЕНКО (ПРАВОРУЧ) ДОПОМАГАЄ СВОЄМУ АГРОНОМОВІ ТАМАРИ НОВАК УСНІВНО ПІДГОТУВАТИСЬ ДО СЕСІЇ.

Фото Г. ЗУБЕНКА.

Дорогі товариші! Центральний Комітет КПРС закликає всіх громадян Союзу Радянських Соціалістичних Республік у день виборів до Верховної Ради СРСР віддати свої голоси за кандидатів блоку комуністів і безпартійних. Ваше одностайне голосування буде повним яскравим виявом схвалення і підтримки внутрішньої і зовнішньої політики партії і Радянської держави, рішимості і далі самовіддано боротися за здійснення величких планів комуністичного будівництва!

(Із звернення ЦК КПРС до всіх виборців, громадян Союзу РСР).

НОВОБУДОВИ КІРОВОГРАДА. ВУЛИЦЯ КАРЛА ЛІБКНЕХТА.

Фото В. КОВПАКА.

СЛОВО ВИБОРЦЯ

ДО ЗОРИ ВСТАНУ

Ніхто не уявляє, мабуть, мого хвилювання, з яким я чекаю завтрашнього дня. Завтра я вперше в житті піду до виборчої урни і, як всі радянські люди, опущу свій бюлетень за щастя. За щастя всіх людей.

Для мене нинішній рік знаменний не лише тим, що я вперше в житті голосуватиму. В цьому році почала свою трудову діяльність, сподіваюсь стати кваліфікованим робітником.

Ніколи в житті своєму не забуду, з яким теплом і щирістю зустріли мене тут. Розпитали, звідки я і де зупинилась. Допомогли влаштуватись на квартиру. Ось-ось закінчиться ремонт гуртожитку,

і мені обіцяють в ньому місце. Працювати мене поставили до досвідченого токаря, чудової жінки Неоніли Яшан. Спершу я навіть боялась підійти до верстата. А вона мені так лагідно: «Його боїться немає чого. Нехай він тебе боїться... Показала мені все, розказала. І я почала працювати. Говорять, що непогано в мене виходить. І від цих слів хочеться працювати ще краще.

Я пишаюсь тим, що колектив нашого заводу вже вкотре висуває своїм кандидатом в депутати до Верховної Ради СРСР відомого на всю країну механізатора Олександра Васильовича Гіталова. Я дорожу тим довір'ям, що разом з усіма поважаним колективом, разом з усіма радянськими людьми віддам свій голос за найкращих, найдостойніших людей країни, за блок комуністів і безпартійних.

І. ПОЛТОРАКІНА,
учениця токаря Кіровоградського заводу «Укрсільгосптехніка».

УПЕРШЕ ГОЛОС ВІДДАЄШ

І.
Ти слова найдорожчі вибери і промов їх собі на серце. Коли будеш іти на вибори — У твоєму житті найперші. Це недаром ти звиня підліткою. Линув думкою до заводу. А тепер тебе он як піднято. Ти — клітинка жива народу! Ним так щедро тобі даровано Право зрізості, наче сину. Щоб ішов ти його дорогою і примножував нашу силу. Тож рости повнозрілим колосом На пожежім спожити позлі, Своїх рук, свого серця голосом Ти майбутнього стверджує повинь.

ІІ.
О грандіозність наших справ, Що твориться в труді завзятім! За це твій дід голосував, В колгосп вступаючи в тридцятім. О праці мирної розвій Дла шастя рідної Вітчизні! За це свій голос батько твій Віддав, Ідучи на бій з фашизмом. Іх боротьба — не міф, не марність, А твій фундамент, хліб і гордість. І це, звичайно, не формальність — Віддати вперше власний голос: За червоний вогонь прапорів, Щоб довично над нами горіла! За невянучу сонячність неба. Де не корупція — жайворів треба! За прийдешнього силу закаичну І за партію Комуністичну, За радянських народів обшину, За прекрасну свою Батьківщину! За синів і за дочок народу — Іх духом високість і проуд! За пасячає, по-ленінськи сутне, Наше комуністичне майбутне.

Леоніа НАРОДОВИЙ.

Він несе картонний ящик з напсом «Свіжі полуниці». Благообразний, з аристократичною сивиною старий іде, віддзеркалюючись у вітринах магазинів. Заможна людина, яка ящиком закупляє свіжі полуниці. Зараз він, напевне, зупиниться біля розкішного «Ягуара» або «Бентлі». Не виключено, що двері перед ним відкриє водій у форменому капелюсі. Та ні, не зупиняється, а по вузькому провулку опускається вниз до мосту Чарінг-Крос. Тут він кидає коробку на землю і тепер видно, що вона порожня. Припалоє цигарку і неспіхом починає

Одною із ознак безпритульного здавна вважались поселення на воді — на лодках, баржах, катерах. Звичайно це пов'язується з екзотичними країнами. Але, виявляється, і в Англії 15 тисяч чоловік живуть на Темзі, живуть роками. На загальну думку мешканців барж випала ще не найгірша доля. Інші туляться в приготовлених до зносу будинках, старих автобусах, лічліжках. Дрепній, віками вивірений інститут лічліжки. В сучасній Англії він зовсім не номер і не став менш призначливим. Мешканці лічліжок повинні лишати їх рано-вранці і мають

Ось вона, ваша демократія

ПІД МОСТОМ...

розкладати коробку, роблячи підстилку.

Застійнувшись на всі гудики, піднявши комір плаща, він витягується на картоні. Німо проходивши люди, гриміли над головою поїзди. Незабаром стали підтягуватись й інші шукачі безплатних спалючих місць. З'явилась висока, згорблена леді. Перемовившись з першим «поселенцем» парюю фраз і витягнувши з урни кілька товстих вчорашніх газет, вліглась на них, вярившись іледом.

Прійшов бородатий чоловік невіданеного віку в жокєйській шапочці. Він воліє за собою щось на зразок пластмасової ванни. Довго вмошувався в ній, намагаючись витиснути ноги. Ні, не вдалося, і тоді він, віднаступившись, зламав задній бортик свого оранжевого ложа і заспокоїлаво затих.

Ніч. З Темзи тягне вологістю. Туман підбирається під склепіння мосту. Трогуар майже весь зановпений, і той, хто запізнився, шукає вільного місця, переступаючи через тіла, які ворухаються. Годоснішою стала музика з нічних барів. Весінній Лондон продовжував жити своїм життям.

ГАЗЕТА «Таймс» зізналася, що лондонські безпритульні — а їх дванадцять тисяч — «живуть все ще у вікторіанську епоху», тобто так, як жили їх попередники більш, як сто років тому. А втім, чи знає хто-небудь, скільки в Лондоні таких людей? Журнал «Лейбор рісерч», наводячи ці цифри, називає їх «лиш надводною частиною айсберга». А сотні і тисячі сімей, хоч і не сплять під відкритим небом, ні будинків, ні квартир не мають.

право повертатися лиш в печері. Винятку навіть не робиться для матерів з дітьми.

Житла не вистачає, число трущоб і «небезпечних для проживання» будинків зростає. Будівництво нових будівель, однак, йде, будівельні підряди приносять шалені прибутки — і ніякого протиріччя тут немає. Зносяться трущоби, а замість них виростають банки, офіси і дорогі отелі. Переселюються старі будинки і зразу ж віддаються цим на нові квартири. Як наслідок, зараз в Англії менше «бідного житла, ніж десять років тому.

Куди ж подіватись тим, хто живе на місці теперішніх банків і фешенебельних апартаментів? Ситуація класична, примітно хрестоматійно проста. Тисячі людей почнуть під мостами, в той час, як тисячі квартир стоять порожніми. В одній лише Лондоні їх біля 100 тисяч. В самому центрі столиці ось уже десять років дивляться на перехожих темніши віконщинами величезний позбавлений життя «Сентр поінт». Зведення цього смарочоса обійшлося його господарю в п'ять мільйонів фунтів стерлінгів. Ріст ціни на землю і інфляція підвищили вартість цього мавзолея капіталізму на 45 мільйонів!

В Англії літо. Воно мнше, це літо, а потім... Про осінь, про зиму з її туманами і холодними дощами газети пишуть вже зараз, попереджаючи: опуститься ртутний стовпчик нижче звичайного, а так вже було, і не обійтись без «національного скандалу». Під мостами і на садових лавах почнуть гинуть люди. Невже «метеорологічний» аргумент і є найголовнішим? Якщо зима буде теплою, то, злпатить, «ол райт»?

Е. ЧЕПОРОВ,
власкор АПІ.

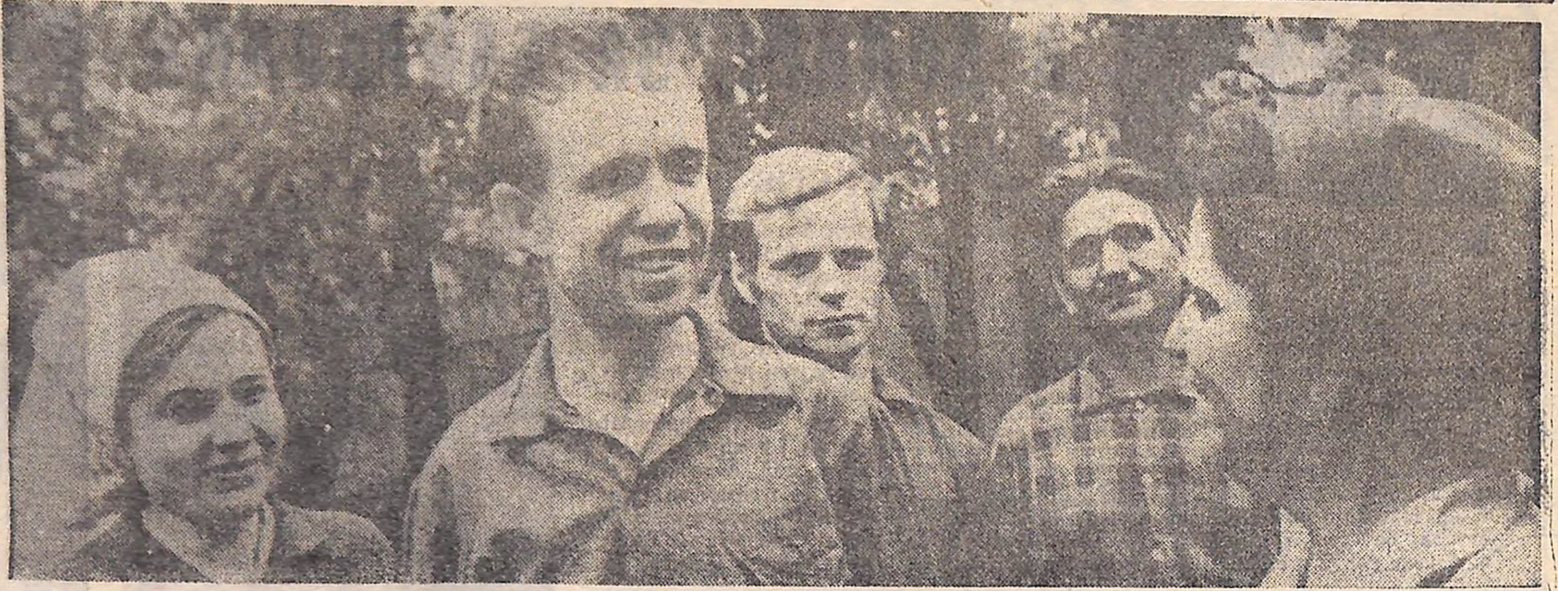
Лондон.

ЧЛЕНИ БРИГАДИ СЛЮСАРІВ КІРОВОГРАДСЬКОГО ЗАВОДУ «ЧЕРВОНА ЗІРКА», ЯКУ ОЧОЛЮЄ ГЕРОЙ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ ПРАЦІ ОЛЕКСІЙ КОШУРКО, ПРАЦЮЮТЬ ВЖЕ В РАХУНОК ВЕРЕСНЯ 1974 РОКУ. ПРИ ЗМІННОМУ ЗАВДАННІ 550 ШТУК СОШНИКІВ ДО ЛЛЯНОЇ СІВАЛКИ ВОНИ ВИГОТОВЛЯЮТЬ 700-750 ШТУК.

ДО ДНЯ ВИБОРІВ БРИГАДА ВИКОНАЛА СВІЙ ПІВРІЧНИЙ ПЛАН.

На фото (зліва направо): Любов ФІЛІНОВА, Олександр КОШУРКО, Микола СТОРОЖЕНКО, Іван ГУЯВАН, Людмила ІВЧЕНКО.

Фото В. КОВПАКА.

СВІТЛО ХЛІБОРОБСЬКОГО НОВОСІЛЛЯ

За рахунок коштів держави, колгоспів і населення за чотири останні роки в області введено в експлуатацію житлових будинків загальною площею 1 мільйон 650 тисяч квадратних метрів, новосілля справили близько 50 тисяч сімей.

ПРИЇХАЛИ У МАР'ЇВКУ АРХІТЕКТОРИ

Хто не був у селі Мар'ївці Компаніївського району два-три роки, то й не знає його. Раніше кожен хотів звести собі дім на старому обійсті і будувався як хотів, з власного розсуду. Тепер першими порадами хліборобів стали архітектори. І з'явилася об'єднана заасфальтована стрічка шляху 75 цегляних будинків, навколо яких тягнуться до сонця молоді садки.

Одні з кращих трудівників села ланкова М. Макаренко на вечорі виборів мовила:

— А які в нас кандидати в депутати — Олександр Гіталов і Віталій Гетьманець — хлібороб і робітник! В такому єднанні і сила наші!

ЯК У МІСТІ

Якщо завітати на центральну вулицю села Лунолового Ульянівського району, то нічим не відрізнити її від міської. Широка, заасфальтована, обабіч — тротуар і рівні шереги ясенів та осокорів. Тут — нова школа, Палац культури, дитячий комбінат, лікарня, пошта, магазин, їдальня, адміністративний будинок колгоспу імені Карла Маркса, стадіон, будинки для сільських спеціалістів... І ристування. Лунолово будувється. Як рік — то й 30-40 новосілля. Колгосп виділяє дерево, шифер, цеглу, інші будівельні матеріали. Місцева бригада будівельників почала споруджувати ще 20 котеджів за новим проектом. Оселяться тут тваринники, механізатори, молоді спеціалісти. Вони куплять житло в кредит.

Справили новосілля зоотехнік Валентина Анжелюк, доярка Лідія Шайгородська, шофер Анатолій Мельник. Наблизити цей день радості їм допомогли друзі по роботі, колгоспні майстри...

А голова колгоспу імені Карла Маркса Герой Соціалістичної Праці М. О. Русавський мріє бачити в Луноловому багатопверховий котеджі, з електричним опаленням, газом.

— Бачите, юнаки та дівчата вже ліпші помігали, як ми наближаємось до кращого. Різниця між селом і містом повсякчас звужується. Тут, в Луноловому ще й більше краси — тихий зарарований Буг, сади, золоті лави, де молоді хліборобські руки породжують щедроти для нашої великої радянської родини.

М. ВІНЦЕВНИ.

СЛОВО ВИБОРЦЯ

Ми йшли на рекорд

торним? І не просто вести трудове суперництво, а ставити за мету своїй досягнень найвищі здобутки врожайів іменитих сусідів.

У цьому — вигода нашого часу. Про свідоме розуміння кожним механізатором своєї ролі в спільному завданні єсього колективну розповідь бригадир комсомольсько-молодіжної тракторної бригади № 3 колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району комуніст Василь Юхименко. Свідчення їх заслуг — численні грамоти й відзнаки райкому та обкому комсомолу, перехідний приз РК ЛКСМУ за трудові здобутки в третьому, вирішальному році п'ятирічки та Червоної прапора Центрального Комітету ЛКСМУ.

ЩО ЗНАЧИТЬ змагатися з Героєм Соціалістичної Праці, досвідченим механізатором, якого добре знають за межами нашої області — з самим В. І. Мо-

ОДНІ з героїв Павла Загребельного своїй професії присвячує цілу промову. І силою законності в прокатну справу, він змушує повірити, що головне в житті — «гнати труби». Ще раз пригадалися мені ці слова при одній зустрічі.

... Починалася перезміна в ливарному цеху кожного часу. Час особливий у розпорядку робочого дня: одні закінчують його і стурбовано чекають цієї хвилини, коли дізнаються про кінцевий результат. Інших хвилює, щоб все було підготовлено для майбутньої зміни... Словом — перезміна. Павло Сергійович Цуканов теж приїшов раліше. В парткомі довго не затримався — лише доповів про роботу агітаторів партгрупни на виборчій дільниці. Поспішав у цех. Тут і відбулося наше знайомство. І вже з перших слів стало зрозумілим — з таких людей, як Павло Сергійович, творить свого героя-робітника відомий письменник.

— Розумію так — все починається з форми. Що в ній? Пісок, глина, вугілля, вода... А без неї не зробиш деталі до сівалок. А без сівалок — як хліб вирости? Хліб, що всьому — голова. — На мить задумався і знову так же запально:

— З ливарної форми все починається...

Сторозуби очі дивились далеко-далеко, і здавалося, що й сам співрозмовник опинився наразі в тій далекості. Що бачив він там? Можливо, як одного осеннього дня 1932 року він, хлопчик, у формі учня ремісничого училища, прийшов до ливарного. Як привітливо «примечал» (його далапи не лише йому) згадом змислює на теле батьківське — «синку». А можливо побачив себе вже юнаком. Він не Павлік, тепер — Павло, змужиллий, високий, прийшов після служби в армії у свій цех і повернення його нікого не здивувало, тільки ліпні молодіки сивалю казали: «Значить, нашим залишилися, ливарником, не радий». Ні, він і не думав шукати легшої роботи, бо вже тоді заручувався у серні очі: «все починається з ливарної форми...»

У БРИГАДІ формувальників ливарного цеху ковкого завулу з'являється. Сьогодні повертається із XXIV з'їз-

ду КПРС їх товариш Віталій Гетьманець. Делегат на зборах після зміни схвалювано розповідав про роботу з'їзду, про величній плані розвитку народного господарства. Збори він партгрупорг Павло Сергійович Цуканов.

— Знаєш, Віталію, здорово все планується! Це ж як зростає добробут народу, економіка країни, — якось не офіційно, а зривливо ніби доповнив виступаючого Павло Сергійович і тут же обвів очима товаришів: — А ми теж можемо прискорити цей процес.

Члени партійної групи не поспішали з висновками, хоча пропозицію П. С. Цуканова прийняли одразу. Звернулися по допо-

могою, особливо тих, що йдуть на зміну їм. Значить педаремною була його пропозиція...

З молоддю у Павла Сергійовича свої рахунки і свої стосунки. І почалися вони тоді, коли і сам був молодим, коли вперше закрилися за ним зовсім юного хлопчину. Відтоді навчив своїй професії понад сто молодих робітників. Двоє з них працюють зараз в бригаді поруч зі своїм учителем-наставником — Павлом Ворона і Георгієм Зюказов. Несподівано в цеху вишанували П. С. Цуканова і його учня Георгія Зюказова. Обох нагородили почесним значком підприємства «Заводу і бездоганну роботу на за-

Він опустить завтра бюлетень

ТЕПЛІЙ У ПАРТГРУПОРГА ПОГЛЯД

могу до економістів, спеціалістів, у партком заводу. Словом, враховані були всі «за» та «проти» і бригада виступила з ініціативою виконати п'ятирічний план за три з половиною роки. Понад 80 виробничих колективів підтримали почин формувальників. А вони від зобов'язання не відступили. В березні цього року бригада завершила виробничий план, збережений на п'ятирічку. А незабаром три комсомольсько-молодіжних колективи приєднались до них.

МАБУТЬ, здається, не помічалося, від згадки про що подію тепліше одразу погляд Павла Сергійовича: по-перше, слова комуністи дотримали, по-друге, хороша справа запалила ба-

воді». Так, з молоддю у Павла Сергійовича свої стосунки: часом батьківські, а часом — дні строгий суди. Останнє стверджують його уважні очі. Коли робітник з їхньої дільниці ще в минулому році на похмілля не вплинув на роботу, партгрупорг першим дізнався про причину прогвалу, і першим категорично виступив, щоб попередити порушення позлабули на профспілкових зборах. І коли в іншого молодого формувальника почала розпадатися сім'я, втрутився знову партгрупорг — нещастя обминуло молодих.

Хвилини задуми. Мені не хотілося похвалити їх. Що не виступ розповідати мій новий знайомий, доповнили очі. Уважні, привітні і такі людяні.

О. БАСЕНКО,
спискор «Молодого комунара».
Завод «Червона зірка».

— Неодмінно хочу сказати спочатку, що й окремі люди, і колективи йдуть до визнання не заради самої слави. Ні, вузьке, я б сказав, одностороннє прагнення стати відомим веде до неминучої поразки.

Чому відразу про це? Мабуть, для того, щоб краще, певніше визначити місце наших хлопців у щоденній праці, роль колективу в загальному зборі врожаю — і колгоспу, і району.

Зараз часто порушують питання про стосунки в бригадах, ланках, допоміжні на перший погляд. Скажу відверто, у нас це питання вирішене просто і, разом з тим, надійно. Відомо, що довір'я — велика сила у вихованні людини. До нас приходять молоді, запальні хлопці. Навіть, якщо дехто, через молоді роки, ще не знає, чим пахне окрасен хліба, то в нас, поруч з старшими, швидко зрозуміє: моголі на долонях — то ознака справжньої доброчесності. Отой батьківської хліборобської душі.

Ми ставимо новачкам серйозні вимоги. Але ніколи не обходимо жодного підтримкою, доручаємо важливі ділянки праці. І вони ж відчувують тоді особисту відповідальність — за якість роботи, за збереження нових машин.

ЩО ВІДРАДНО — ОСТАННІМ

ЩО ВІДРАДНО — останнім часом помітною стала господарська «жилка» в кожному молодого хлопця. Цьому великою мірою сприяє теоретична підготовка. Взимку роботи в нас менше, в основному підвезення кормів на ферму. Збираємось в клубі надвечір. І допізна «штурмуємо» науку — питання догляду за машинами, агротехніку. По щирості скажу, що виходить здорово. Спеціалісти допомагають. Як заведемо розмову про фактори впливу на врожай — виходить цілий екзамен.

До весни, до практичної роботи завжди приходимо з певним багажем теоретичних знань. Хай і давно відомі істини, але це постійне поновлення свого запасу приносить користь повсюдно. Притримом,

на собі спитайте будь-кого з наших хлопців — що стається, коли в сівалці відсутній один цистик на колесі? Скажуть гуртом, що це — недобір з центнерів зерна від часів життя. Є в нас і свої, «домашні» підтвердження користі мінеральних добрив. І загалом, все, що нізвичайно віднаходиться один, стає надбанням колективу.

ІДУТЬ у нас хлопці в армію. Наші ж, молоді механізатори. Іх друзі грають в духовому оркестрі. І хоч трапляється розпал робіт — підмінюємо на роботі, знаходимо можливість. Зате ж пам'ятають допризовники, вже солдатами пишуть листи з армії. Повертаються назад, приходять знову в рідну бригаду. В колективі стає на ноги і набирається досвіду молодь.

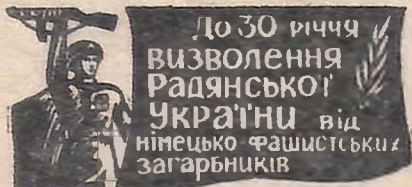
Вирішальний рік приніс нам 50-центнерні врожаї озимої пшениці на кожному гектарі. Кукурудза видала по 102 центнери. Комсомольці з механізованих ланок після обговорення листа механізаторів Кіровоградської, Одеської і Черкаської областей до всіх кукурудзоєдів краї-

ни заявили, що зберуть урожай і цього року не менший, ніж торік. Підвищені соціалістичні зобов'язання кличуть нас до рекордів. Ми брали їх самі — значить, зважували свої можливості, не дозволили тепер, щоб високі цифри повисли в повітрі. Про це знає і Василь Іванович Моторний, наш досвідчений суперник по змаганню.

До виборів прийшли з повною готовністю зернозбиральної техніки. Учні з СПТУ, що на практиці зараз у нас, місцеві хлопці — Петро Гаврилко, Дмитро Марченко, Леонід Цибій — голосуватимуть вперше.

В. ЮХИМЕНКО,
бригадир комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району.

До 30 річчя визволення Радянської України від німецько-фашистських загарбників

В ДОЛИНІ, ЗА БАЙРАКАМИ

• ВІДБУВСЯ ЗЛІТ ТУРИСТІВ

МАБУТЬ, це найбільш захоплююче видовище для хлоп'ят, які брали участь в туристському зльоті шкіл Кіровоградського району міста Кіровограда, — нічне вогнище. Тільки погас небокрай, як спалахнуло воно відразу — велике, у півнеба. Схоже на водопад — гуділо полум'я, вибрикуючи спливи Іскор. Натопив хлоп'ят відступав усе далі, і мідні відблиски полум'я стріба-

ли на їх збентежених обличчях. Ще б пак! Таку розкіш в місті не дозволять. А тут — простір. І в колі стало душно. А начальник штабу зльоту учитель географії 32-ї школи С. А. Калініков через мікрофон запрошує учасників художньої самодіяльності. Навколо — темні, і тільки на фоні згаслого неба видніються силуети тополь біля дороги. І коли на місці вогнища зосталися лише сяючі вуглини триметрової зірки, хлоп'ята розійшлися в намети... Туристські зльоти в Кіровограді проводяться щороку. Але цей був особливий. Він присвячений 30-річчю визволення Радянської України від німецько-фашистських загарбників. В перший день зльоту учні оформляли білувки. До їх рук потрапило все — і кольорові скельця, і гуаш, і пісок, і навіть, мох. А потім змагання — ходіння за азимутом, стрільба з пневматичної гвинтівки. Треба тільки було бачити, з

якою пристрасною дією обговорювали кожну невдачу і кожен промах! — Розуміння мої! — це вчитель географії 25-ї школи Ю. С. Брижницький підходить до своїх вихованців, які тільки-но фінішували і випередили команду СШ № 27. Ігор Єгоров, Софія Лукіна, Наташа Полушанкіна, Валерій Кимлюк — всі були стомлені, але радісні: перемогти в боротьбі — завжди щастя. А поки йдуть змагання, на вигріку вже за справу влязла кухарі — готується каша. Нарешті обід. І тут одночасно суперечка.

НА ФОТО: ЗЛІВА — ПОДОЛАННЯ РІЧНОЇ ПЕРЕШКОДИ; ВГОРІ — ВЧАСНО ДОНЕСТИ ПОТЕРПІЛОГО — СПРАВА НЕЛЕГКА; ВНИЗУ — ХТО ШВИДШЕ ПОСТАВИТЬ НАМЕТ.

ШКОЛЯРИ І КОМУНАРИ

• Володимир Базилевський

документальна повість.

(Продовження. Поч. в газетях за 11 і 13 червня).

Був Деомид Гетьманець чоловік темний і затурканий. У відомості, одержуючи платню, незграбно ставив хрестика, що діється на білому світі не знав, не цікавився, пригноблений долею та злиднями. А проте жила в його жиливому наробленому тілі душа чиста, кринична, котра стихійно пройнялася високими принципами народної моралі. Таким людям, чесним до хворобливості, не легко живе в світі. Важко жилося й Деомиду Гетьманцю, а за ним і його численній родичі. Надто у час горезвісної столипінської реформи. Землі, кращі та родючіші, дісталися сільським глителям, бідняки сім'ями виїжджали до Середньої Азії та Сибіру. За короткий строк з Новоархангельської волості у віддалені райони імперії виїхало близько тисячі чоловік. То були чи не найлихіші дні для сім'ї Гетьманців. Голод, холод, одні чоботи-шкарабани на все кодро, як висловлювався не схильний до сентиментів Кирило. Сміх і горе з тими шкарабанами: доки один з «гетьманенят» надворі, інший і думати не смій про те ж саме, хоч би й терпець уірвався в доконечній потребі.

Та як би там не було, а до школи Тодось таки пішов: умовляння матері та його настирливі благання подіяли на батька. Малий, натоптуватий, — такий собі котигорошок з допитливими гострими очима босоніж толочив курні шльяхи Іванівки.

НЕ БАГАТО примудрості виніс Тодось із церковно-приходської школи, в асе ж і досі в пам'яті, як уперше, на радість всієї сім'ї прочитав незрозуміло хвилюючі слова:

Тече вода із-за гаю,
Та попід горою.
Хлюпочуться качаточка
Поміж осокою.
А качечка випливає
З качуром за ними,
Ловить ряску, розмовляє
З дітками своїми.

Ті слова ненав'язливо, якомсь самі по собі западали в душу і скоро Тодось знав їх напам'ять.

— Видать, з тебе таки будуть люди, — похвалив за це хлопця Варивон, перший філософ і визнаний інтелектуал на селі. Дід не вимовляв літери «р» і був знаменитий тим, що практично довів зайвісті цієї літери в абетці. Так він, скажімо, ніколи не висловлювався «моя корова», а «моя манька», шворині називав «заганяйлом», ветерно — смичком, а звичайні катеринки і золоті карбованці і зовсім загадковим словом — метелики. Коли, приміром, новітній чоловік, ніяковіючи за свою необізнаність, пробував виласити, що ж то воно означає, дід Варивон ставав у позу римського патриція і смачно реготав:

— Ха-ха-ха — він не знає, що таке

метелик. Та в нас навіть недоумкувата баба в селі знає...

Сміх у нього був деренчливий, розго-нистий, мовби дзвінкі металеві кільця з силою викинуті пружиною, чи якоюсь іншою невідомою силою, підстрибуючи і подзенькуючи розскакувалися увсїбін. Дід зажив слави ще і своєю подиву гідною економічністю. Свитка його була така патана-перелатана, що з точки зору сучасної, могла б задовольнити навіть найвибагливішого хіппі, засмальцьований картузик слугував йому ще з парубочьких літ, але голову він носив під ним так велично і обережно, як амфору з дорогим напоєм, боячись бодай краплину пролити на землю. Одного разу Тодосеві випало разом з дідом Варивонем поїхати в лісок по дрова. Нарубали терену, почали складати на полудрабок. Треба притоптати. Все б нічого, але дід купив нові чуні. Якось мить він з жалем дивився на валянки в дорогій обнові, потім, зітхнувши, сів на пенюк і покректуючи, почав знімати. По тому виліз на воза і нумо босоніж трамбувати шпичасте іжакувате терня. По трудах праведних знову взувся і смикнув за вожжі: «Пішла, сива! Та на півдорозі зупинив смирну конячку: «Ану, подивись, хлопче, щось ніби коле». Тодось глянув і аж захнувся:

— Та у вас же, діду, отакенний шпичак стирчить з підошви.

Варивон покругив головою, провів по п'яті скоцюрбленим, жовтим від самосаду пальцем:

— Та диви — таки загнав...

Але попри всі дивацтва, знав старий багато пісень — сумних, старожитних, особливо чумацьких. Була в тих піснях велика туга, великий простір і ще щось таке, від чого болісно шеміло дитяче серце: «Ой, ясно-ясно та сонечко сходе, а тьмяно заходе... А пан ватаженко двадцять чоловік затажчиків гоне. Ой, їдуть, їдуть оті затажчики понад садом-вишеньками, зіткнулися в глибокій долині з багатими чумаками...».

Дорозі не було кінця, небо над головою проливалось рівним, синім світлом, а голос усе дзвенів і дзвенів, то стрімко злітаючи вгору, то протяжно і солодко замираючи на низькій ноті. Сільський філософ і скептик розчинявся в жалібною мелодію до самозабуття, забуваючи про все на світі: «Ой, закувала сиза зозуленька, сидя на тичині, засмутився чумак молоденький по своїй дівчині... Ой, засмутився та той чумаченько, в новім возі похилився, ой лівою та рученькою за серденько схопився: «Ой, воли мої сиві й полові, їдїть ви в возах тихо, бо вже мене молоденького нападає лихо!».

Це була жалібно пісня, та така, що аж сльози закипали в очах і все, що в ній діялося, оживало прямо тут, серед степу. Став чумак помирати в дорозі і попросив вірне товариство, аби не забуло воно зупинитися на Подолі отцю й нечці поклонитися. Умер чумаченько, поховало його товариство в чужині далекій, а саме довгими мандрівними шляхами подалося додому.

(Далі буде).

якою пристрасною дією обговорювали кожну невдачу і кожен промах!

— Розуміння мої! — це вчитель географії 25-ї школи Ю. С. Брижницький підходить до своїх вихованців, які тільки-но фінішували і випередили команду СШ № 27.

Ігор Єгоров, Софія Лукіна, Наташа Полушанкіна, Валерій Кимлюк — всі були стомлені, але радісні: перемогти в боротьбі — завжди щастя.

А поки йдуть змагання, на вигріку вже за справу влязла кухарі — готується каша. Нарешті обід. І тут одночасно суперечка.

— Та як вибила десятку і одиницю, а решту посдала в «молоко».

— І з маршрутом трохи не вийшло... Пробігли зразу третій контрольний пункт, а другий шукаємо, шукаємо і шляк не знайдемо...

...Миттю зібрати намет, згорнути в речовий мішок, кинути гранату, провести «потерпілого», перебраться по канатові через річку і вже на фініші за якісь секунди знову розп'ясти намет — такий обсяг змагання з туристської техніки, що проходили в останній день зльоту...

На-уроцистий лінійці підведені підсумки. Вручено дипломи, значки. Перше місце завоювала команда школи № 25, друге — СШ № 4, третє — СШ № 9.

У ДОЛИНІ за Високими Байраками згасли піонерські вогнища. Он там, де височіли флагштоки, залишилися емблеми і написи: «1944—1974», «30 років подвигу радянського народу» — цифри і слова, складені дитячими руками. Дитяча пам'ять вразлива. Збереже вона і напругу спортивної боротьби, радість перемогі і гіркоту невдачі, прощальне нічне вогнище — все абереже і збереже в собі надовго. А вдячність тим, хто переміг фашистів, — на завжди, на все життя.

Ф. НЕПОМЕНКО,
член обласного літературного гоб'єднання.

17 ПОНЕДІЛОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ракетна гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Для школярів. «Вогнище». (М). 10.00 — Кольорове телебачення. «У світі творин». (М). 11.00 — «Трибуна письменника». (М). 11.15 — Новини. (К). 11.30 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Море нашої надії». (К). 18.55 — «Жинням — бойову готовність». (Одеса). 17.30 — «Партійне життя». (Харків). 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 18.15 — Кольорове телебачення. Для дітей. «Листоноша і пошта». (М). 18.30 — «Зустрічний мпал Приморського краю у дії». (М). 19.15 — «Граї, мій баян». (М). 19.55 — Вистава «Зимово балада». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Продовження вистави «Зимово балада». (М). 22.25 — Кольорове телебачення. Спортивний щоденник. (М). 22.55 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ракетна гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Для школярів. «Вогнище». (М). 10.00 —

Кольорове телебачення. «У світі творин». (М). 11.00 — «Трибуна письменника». (М). 11.15 — Новини. (К). 11.30 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Море нашої надії». (К). 15.40 — «Наш сучасник». Кіноарис про Героя Радянського Союзу, льотчика Б. Ф. Сафонову. (М). 16.00 — Концерт духового оркестру. (Чехословаччина). 16.30 — Кольорове телебачення. «Ваш сад». (М). 17.00 — Кольорове телебачення. «Фільм — дітям». «Доміно». Телевізійний художній фільм. (М). 19.00 — «На шкільній шпиротак». (К). 19.30 — Фільм-концерт «Біла Долина, біла річка». (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — Художній фільм «Листи з острова диваків». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!» (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Естрадин концерт. (К). 22.30 — «На ланах республіки». (К). 22.35 — Вечірні новини. (К).

18 ВІВТОРОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ракетна гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Для школярів. «Літи, наша пісня». (М). 10.00 — Кольорове телебачення. «Клуб кіноподорожей». (М). 11.00 — Концерт. (М). 11.10 — Новини. (К). 11.25 — Телевізійна. (К). 17.00 — «Напрямок — висока якість». (Харків). 17.30 — «Український буржуазний націоналізм і клонім на службі антикомунизму». Передача І. (К). 17.50 — Кіножурнал. (К). 18.00 — «Наука — виробництво». (К). 18.30 — Музичний фільм «П'ять вечорів в тиждень». (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.45 — Концерт шпичастіквіа Львівської державної консерваторії. (Львів). 20.45 — «На добраніч, діти!» (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Творчий вечір народного артиста СРСР І. Горбачова. (К). 22.45 — «На ланах республіки». (К). 22.50 — Вечірні новини. (К).

«Цілий рік». (Сюїта композитора Г. Седельникова на вірші С. Маршак). (М). 18.30 — «Людина і закон». (М). 19.00 — «Музичний календар». (М). 19.30 — Художній фільм «Неспокійне господарство». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Інтербачення. Кольорове телебачення. Чемпіонат світу з футболу. Збірна Шотландії — збірна Бразилії. (ФРН). 23.15 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ракетна гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Для школярів. «Літи, наша пісня». (М). 10.00 — Кольорове телебачення. «Клуб кіноподорожей». (М). 11.00 — Концерт. (М). 11.10 — Новини. (К). 11.25 — Телевізійна. (К). 17.00 — «Напрямок — висока якість». (Харків). 17.30 — «Український буржуазний націоналізм і клонім на службі антикомунизму». Передача І. (К). 17.50 — Кіножурнал. (К). 18.00 — «Наука — виробництво». (К). 18.30 — Музичний фільм «П'ять вечорів в тиждень». (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.45 — Концерт шпичастіквіа Львівської державної консерваторії. (Львів). 20.45 — «На добраніч, діти!» (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Творчий вечір народного артиста СРСР І. Горбачова. (К). 22.45 — «На ланах республіки». (К). 22.50 — Вечірні новини. (К).

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня Ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глілки, 2.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.